

2

2022

Skal vi følges?

Indhold – Skal vi følges?

3 Medvandrer, mentor eller coach?

– leder

4 Intet kan erstatte nærværet mellem mennesker!

– medvandring post-Corona

7 Medvandring i Bibelen

– det vandrende Gudsfolk

10 Åndelig medvandring

– en hjælp til at relatere til Jesus i alle ting

12 At vandre sammen

– om organiseret medvandring

15 ›Grib fremtiden‹

– på Himmelske Dage 2022

16 Når kirken finder sin plads

– om krigen i Ukraine

18 Inspireret til fremtidens kirke

– om lederkonferencen 4.-5. februar

20 Hvorfor døber vi ingen?

– overvejelser efter præstekonventet

22 Enkel og solid

– serie om menigheder – Hjørring

24 Det korte af det lange er ...

– serie om bøn

25 Vi er en unik del af Kirken

– glimt fra temadag om identitet

25 Navne

26 Mød mig, som jeg er

– portræt af Rune Funch

30 Velkommen til Sommerstævne 2022

Guds rige – midt imellem jer

32 Et nyt hjem og mulighed for at virke for Gud

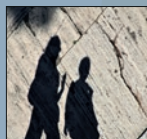
– portræt af Bao Ninh

34 Kirkebyggeri i Burundi

– en god dansk tradition

36 Men vi må ikke overvurdere vores egen indsats!

– klumme

Forsiden:

[📷] Anne Nygard
– Unsplash

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 2, 2022 – 169. årgang

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 3: 15. juli. Deadline 16. maj.
Nr. 4: 30. september. Deadline 1. august
Nr. 5: 2. december. Deadline 3. oktober

baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
Følg også bladet på Facebook.

Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Vibeke Dalsgaard, tlf. 2262 8839, vibekekd@baptist.dk
Jamie Cunningham,
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Renathe Zimmermann,
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD: Ole Engel

Medvandrer, mentor eller coach?

Det har i mange år været populært at blive mentor eller coach. Den personlige kontakt mellem to mennesker, måske over år, vinder frem.

[≡] Lone Møller-Hansen
[📷] Anne Nygard – Unsplash

Vi hører om unge mennesker, der har haft en vanskelig start på livet, som får en mentor – måske igennem et offentligt system – og de kommer på ret køl. Det er en opgave, som også kristne har følt sig kaldet til, selvom det sikkert siges, at vi ikke må være forkyndende i en sådan rolle.

Mange kristne ledere har også taget en coach-uddannelse, så de i den sekulære verden har fået en rolle som vejledere for andre. Her lærer man, at mennesker på vandring i livet ikke har brug for svar, men for gode spørgsmål. Det lærte vor Herre Jesus Kristus os også. Hvordan er Åndelig Medvandring så anderledes end at være mentor eller gå til en coach i livets krydsfelter?

En erfaret kontaktflade

Gunni Bjørsted gør i artiklen »Åndelig medvandring: En hjælp til at relatere til Jesus« opmærksom på, at vi ikke skal adskille vores »åndelige« liv fra vores »virkelige« liv. Det er en farlig dualisme.

I samtalerne mellem to åndelige medvandrere øver vi os derfor i »at tale sandt om, hvordan vi i virkeligheden har det, og om, hvilke erfaringer, vi gør os, og hvad vi længes efter. Så der bliver et *livssamfund*, en erfaret kontaktflade mellem Jesus Kristus og os. ... Det er ikke en eksamen, hvor der skal fremvises flotte produkter; det er et fællesskab, hvorudfra der typisk gror frugter.«

Det kan der sikkert også gøre i mentorskab eller ved coaching, men forskellen er, at den, der vil være en åndelig medvandrer, spørger: »Hvad har Gud sagt til dig om det?« Det vil en coach eller mentor ikke kunne gøre.

At få øje på Guds handlinger

Den åndelige medvandrersamtale har til formål at få øje på, hvor Gud er i gang med noget i vores liv. Det er noget mere end sjælesorg. Og meget mere end coaching og mentorskab – for Helligånden inddrages aktivt af begge parter. Og det gør en kæmpe forskel.

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 911 118
mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Intet kan erstatte nærværet mellem mennesker!

Jeg plejer at sige, at den bedste reklame for åndelig medvandring er, at mennesker sjældent holder op, når først de er gået i gang.

[≡] Kristian Bonde-Nielsen

[📷] Mitchell Cizmas – Pexels
og James Coleman – Unsplash

Personligt har jeg de sidste 12 år mere eller mindre uden undtagelse en gang om måneden mødtes med min åndelige medvandrers for at blive opmærksom på, hvilke processer der er i gang i mit liv, og hvor Gud er til stede i det. Det lyder fromt og godt – men jeg skal være ærlig og sige, at så fromt er det slet ikke i virkeligheden. I stedet er det ærligt, uden filter, realistisk og jordnært.

At være medvandrers

Som præst kastede jeg mig også hurtigt selv over det at være medvandrers for andre, og det er noget af det, jeg nyder mest i min tje-

neeste. Det var dog en tjeneste, som i løbet af flere omgange med nedlukning blev udfordret af omstændighederne. For mit vedkommende blev løsningen en hel masse gåture rundt i kvarteret og rundt om Damhussøen. Det i sig selv gør, at forskellige steder i Vanløse, hvor jeg arbejdede og stadig bor, minder mig om livsvigtige ting, der er blevet sagt. Derved har jeg også (gen)opdaget, hvordan ethvert sted kan være hellig grund og mødeplads mellem himmel og jord.

Virtuelle samtaler

Under den første nedlukning forsøgte jeg mig også med virtuelle samtaler. Men ret hurtigt måtte jeg konkludere, at det så langt fra var det samme. Nogle var bedre til at være i samtalen end andre, men uanset hvad var min

oplevelse, at der manglede noget. Selvom en hel del ting er meget nemmere at ordne virtuelt, så er der, tror jeg, også noget der afhænger af, at vi er fysisk til stede på det samme sted.

Virtuel kirke

I kirkerne var vi hurtige til at hoppe ombord i de forskellige muligheder for at være virtuel kirke. Personligt befandt jeg mig ekstremt dårligt i det. Jeg har brug for mennesker af kød og blod. Jeg har brug for, at vi trækker den samme luft, og at vi kan tale sammen uden forsinkelse. Og sådan tror jeg, der er en del, der har det.

»Jeg har brug for mennesker af kød og blod. Jeg har brug for, at vi trækker den samme luft.«

Nærværets gave

Så når vi nu lige så stille – og for anden gang – venner os til, at livet minder om noget, vi kender, så tror jeg, vi har brug for at genopdage nærværets gave. Undersøgelser viser, at særligt unge mennesker har et mentalt (og åndeligt?) efterslæb. Og jeg synes næsten, jeg kan mærke det hos de mennesker, jeg møder, og hos mig selv. Vi har vænnet os til at være alene, og vi har vænnet os til at gå selv med hver vores. Og måske har vi endda også vænnet os til i endnu højere grad at holde effektiviteten frem som det altoverskyggende mål.

Derfor tror jeg, at vi har brug for at genopdage nærværets gave. I den kirkelige tradition findes det særligt i sjælesorgssamtaler og åndelig vejledning. Sidstnævnte er altså det, vi er nogle, der kalder åndelig medvandring. I en

»Vi har brug for at genopdage nærværets gave.«

åndelig medvandrings-samtale er effektiviteten irrelevant. Vi skal ikke nå noget, og vi skal ikke nødvendigvis flytte os. I åndelig medvandring tager vi os god tid til at lytte, til at være stille, til at tænke og til at føle. Vi giver plads til, at man kan sige det, som er svært at sige højt, og til at Gud ved sin Ånd kan sige os det, vi ikke kan sige os selv. Men alt det kræver tid, ro og nærvær!

Tid til den enkelte

En af de ting, der ofte slår mig, når jeg læser igennem evangelierne er, at Jesus har tid til

»» Der findes ikke nogen ordentlig substitut for nærvær. ««

→ den enkelte. Muligvis foregår kulminationen på Jesus' liv i påsken, men forud for det er der gået et liv og en tjeneste med tid til at være nærværende. Jesus lader sig forstyrre af mennesker fra alle samfundslag og tager sig tid til at se dem i øjnene. Og selvom Jesus' tjeneste på en måde er ganske målrettet, er den også samtidig virkelig ineffektiv målt efter moderne standarder. Måske vil Jesus vise os, at tempo, effektivitet og produktivitet ikke er et mål i sig selv? Det er værdifuldt i sig selv at bruge tid sammen og måske bare at trække vejret sammen.

Nærvær er tegn på kærlighed

Intet kan erstatte nærværet mellem mennesker! Det står stadig tilbage som den største lærdom for mig gennem to år med pandemi. Når vi er nærværende overfor hinanden, viser vi med vores liv og vores tid dét, som nogle af os prøver at prædike: »Du er elsket. Du er værdig til livet. Du har værdi. Du betyder noget.« Det er langt lettere at prædike end at praktisere. Det er langt lettere at prædike om alle menneskers ukrænkelige værdi og plads i Guds favn, end det er rent faktisk at tage sig

tid til at lytte til de selv samme mennesker. Men når vi gør det, og vi faktisk tager os tid, så er det så uendeligt værdifuldt.

Nærvær kræver tid sammen

Mine egne erfaringer er primært med åndelig medvandring. Og selv holder jeg uendeligt meget af den tradition og måde at være sammen. Det betyder ikke, at principperne fra åndelig medvandring ikke også virker under lidt andre former. For jeg tror faktisk på, at der ikke findes nogen ordentlig substitut for nær-

vær. Og nærvær kan jo findes i alle mulige former og afskygninger. Det kunne være to venner, der aftaler at mødes regelmæssigt og følges ad. Det kunne være i de små grupper, der findes i mange af vores kirker – og som vi ikke er helt enige om, hvad vi skal kalde. Det kunne også hjælpes på vej gennem noget så enkelt som altid at lægge telefonen væk, når vi er sammen. Nærvær findes i alle mulige afskygninger, men fælles er, at det ikke kan jages frem, men det kræver, at vi tager os tid til hinanden.

Kristian Bonde-Nielsen

- præst i Købnerkirken
- uddannet fra SALT (Skandinavisk Akademi for Ledelse og Teologi)
- en del af podcasten »Spadestik«

Medvandring i Bibelen

Som kristne er vi en del af den vandring, som er Bibelens fortælling om Gud og menneske. Og Bibelens budskab er, at Gud går med.

[≡] pilgrimspræst Elisabeth Lidell

[📷] private

Bibelen læser jeg som én stor pilgrimsbog. Bibelens Abraham forlod sit land og sin slægt på Guds bud. Også Israels folk sendes på vandring. De bryder op fra det kendte og trygge, men ufrie liv i Egypten – for at finde en ny frihed. Moses og hans folk forlod slavetilværelsen i Ægypten og vandrede 40 år i ørkenen. Dengang som i dag er en ørkenvandring ikke nogen fornøjelse. Men for Israel var den nødvendig, for at folket kunne lade sig lede.

Jerusalem med Sions Bjerg og templet blev til et meget vigtigt valfartsmål, se valfartssalmerne.¹ Men vejen selv bliver til stedet for mødet med Gud. Gud kommer mennesker i møde: Han går foran, han følger, han går med. Denne *Vejens Gud* har ingen fast bopæl, hvor man kan komme ham særlig nær og ære ham. Han vil tilbedes i hjertet. Det er, som om Gud synes nærmere mennesker, når de bevæger sig, end når de er på plads. Gud går sammen med sit folk – under ørkenvandringen i form af en sky eller en ildstøtte. Mennesker føler sig tættere på Gud, når de farer vild, eller når de går i ørkenen.

Kristne på vandring

Det kristne folk er også på vandring. Jesus kaldte fiskere til at følge sig, og de forlod deres trygge tilværelse og fiskegarn. Efter hans død brød

» Men vejen selv bliver til stedet
for mødet med Gud. «

mennesker op for at bringe det gode budskab om Guds rige ud til mennesker, ud i verden. Gennem vandringen voksede Guds rige. Sådan er det kristne folk på vandring – sat i bevægelse af Bibelen. Den historie, Bibelen fortæller, er i tid spændt ud mellem to steder, mellem verdens begyndelse og afslutningen: Skabelsen af en ny himmel og en ny jord, hvor Gud selv skal bo hos menneskene.

» Pilgrimmen er af jorden, men det
betegner samtidig en åndelig rejse,
hvis mål er himlen.«

»Sådan er det kristne folk på vandring – sat i bevægelse af Bibelen.«

→ Pilgrim

Det gamle ord »pilgrim« associerer til jorden. Det opstod fra den latinske betegnelse »peregrinus«: fremmed, udlænding. »Per agrum« betyder en rejse eller et ophold på ageren. Sådan fanger ordet spændingen ind: Pilgrimen er af jorden, men det betegner samtidig en åndelig rejse, hvis mål er himlen.

På pilgrimsvandring vandrer vi sammen og erfarer, at Kristus bliver vores rejseledsager. Ordet bliver kød og tager bolig i os; evangeliet får ben at gå på. Vandringen fremmer et ægte møde med én selv, med natur, med mennesker og Gud. Fortællingen om de to venners vandring til Emmaus er blevet min yndlingshistorie: Kristus er vores medvandrer på livets vej.²

Emmaus-vandrerne

Evangelisten Lukas skriver, at Jesus åbenbarer sig, mens han går. På den måde viderefører han vandringens betydning også efter påsken. At Jesus lever videre i disciplenes tro, viser sig ved, at de går: To disciple går på vejen fra Jerusalem til Emmaus, og den opstandne kommer som en fremmed rejseledsager, en pilgrim. Mens de går og taler, oplever disciplene mening. Skriften, som den opstandne udlægger, skridtes af til fods. Den opstandne er en vandringsmand, en gæst på jorden, som efterlader brændende hjerter hos dem, som bliver tilbage. Fordi Jesus ville bringe det glædelige budskab til alle, ikke mindst syge og fattige, trætte og udsulte mennesker, kunne han ikke blive på ét sted. Umådelig mange gange finder vi i Det Nye Testamente verbet »at gå omkring« hæftet til Jesus. Han befandt sig på evig pilgrimsrejse. I ham, i hans handlinger, ord og måltidsfællesskaber kom Gud selv til mennesker.

En vandrebevægelse

Ved hjælp af Apostlenes Gerninger kan vi rekonstruere, hvordan de første kristne holdt vandrebevægelsen ved lige: De gik fra hus til hus og

var gæster hos hinanden. Apostlene tog deres sendelsesopgave som budbringere til fods alvorligt, ikke mindst Paulus. I Det Nye Testamente kan vi læse, at mange tilhørere forandrede sig, når de var undervejs.

»De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne«.³ Sådan maler Lukas billedet af den første menighed i Jerusalem. Det lyder næsten for godt til at være sandt. Der var også spændinger og strid. Men det gjaldt om at holde fast ved troen i en svær tid. – Også vi går i ganske bestemte fodspor – nemlig af ham, der kaldte sig selv »Vejen«.

»Følg mig«

I Det Nye Testamente bliver vandringens budskab til en grundbevægelse. Den går fra Jesus over disciplene og videre til apostlene. Prædiken og vandring, efterfølgelse og medvandring hørte sammen i Jesus' liv og virke. Det er ikke tilfældigt, at Jesus ikke slog sig ned. Budskabet om Guds riges gennembrud skulle bæres ud i verden til fods. Der fandtes ikke andre medier, hverken telefon eller fjernsyn. Budskabet afhang af mødet ansigt til ansigt. Det lykkedes Jesus at motivere andre til at gå og lade sig forvandle i forhold til livet. Han bevægede dem til at vandre i troen.

»Følg mig!« sagde Jesus til Levi.⁴ – »Følg mig!« sagde han til os i dåben, og han gentager det hver dag – til os hver især: »Følg mig!« Forlad indgroede og usunde strukturer, bevæg dig ud i det ukendte, ud på Herrens mark, vær frimodig, tal med andre mennesker om »det med Gud«, vis troens kendetegn, bær kors, gå i kirke, tag på retræte og pilgrimsvandring, læs i Bibelen, deltag i studiekredse og bibelmeditationer ... Det er ikke for sent at bryde op!

»Ordet bliver kød og tager bolig i os; evangeliet får ben at gå på.«

1 Salmernes Bog kap. 120-134

2 Lukas-evangeliet kap. 24, vers 13-35

3 Apostlenes Gerninger kap. 2, vers 42

4 Markus-evangeliet kap. 2, vers 14

Åndelig medvandring: en hjælp til at relatere til Jesus i alle ting

Den trygge, ærlige samtale kan ofte flytte de kristne sandheder fra at være udvendige, teoretiske klumper til at blive hverdagserfaringer.

[≡] Gunnir Bjørsted

[📷] Gitte Elleby

Den trygge og ærlige samtale – det er lige dét, åndelig medvandring handler om. Hvordan det helt konkret og enkelt kan foregå, har jeg beskrevet i min bog *Elsket nok til at tale sandt* (s.166-169), og her har jeg også forsøgt at formulere grundtankerne om medvandring (s.149-165). Den gode medvandringssamtale, hvor to mennesker følges ad, er ikke en genvej til hurtige resultater, men en langsom proces, hvor vi får hjælp til at styrke vores rødder i Kristus og til at bære Jesus-frugter i verden. »Genveje« viser sig for resten

»Vi bliver aldrig frelst væk fra at være os, men til at være os!«

som regel at være »afveje«, og »hurtige resultater« – tjah, hvor har Jesus stillet os dém i udsigt?

Jesus møder os i hverdagen

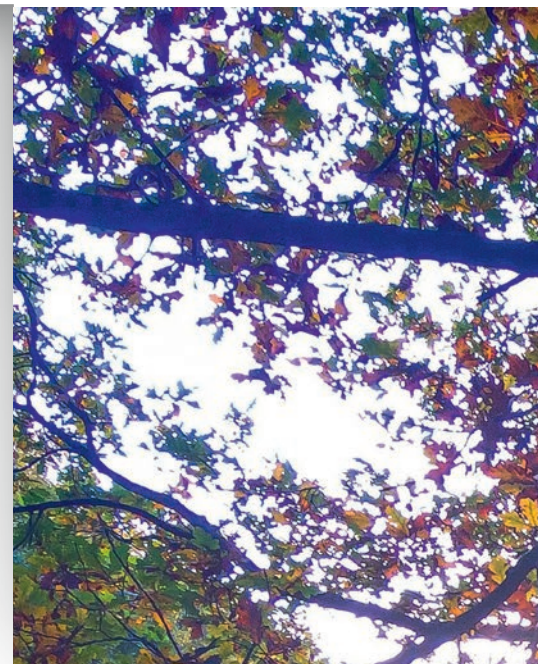
Der ligger et stykke enkel og central teologi under åndelig medvandring: Inkarnationen, altså at Gud er blevet menneske! At det er hér, Jesus er – og at det er som de mennesker, vi er, og i den historie og kontekst, der er vores, han møder os. Jesus kom ikke til os for at lede os ind i en isoleret »åndelighed«, men for at hans skabertanke kan få magt i alle temaer i vores tilværelse.

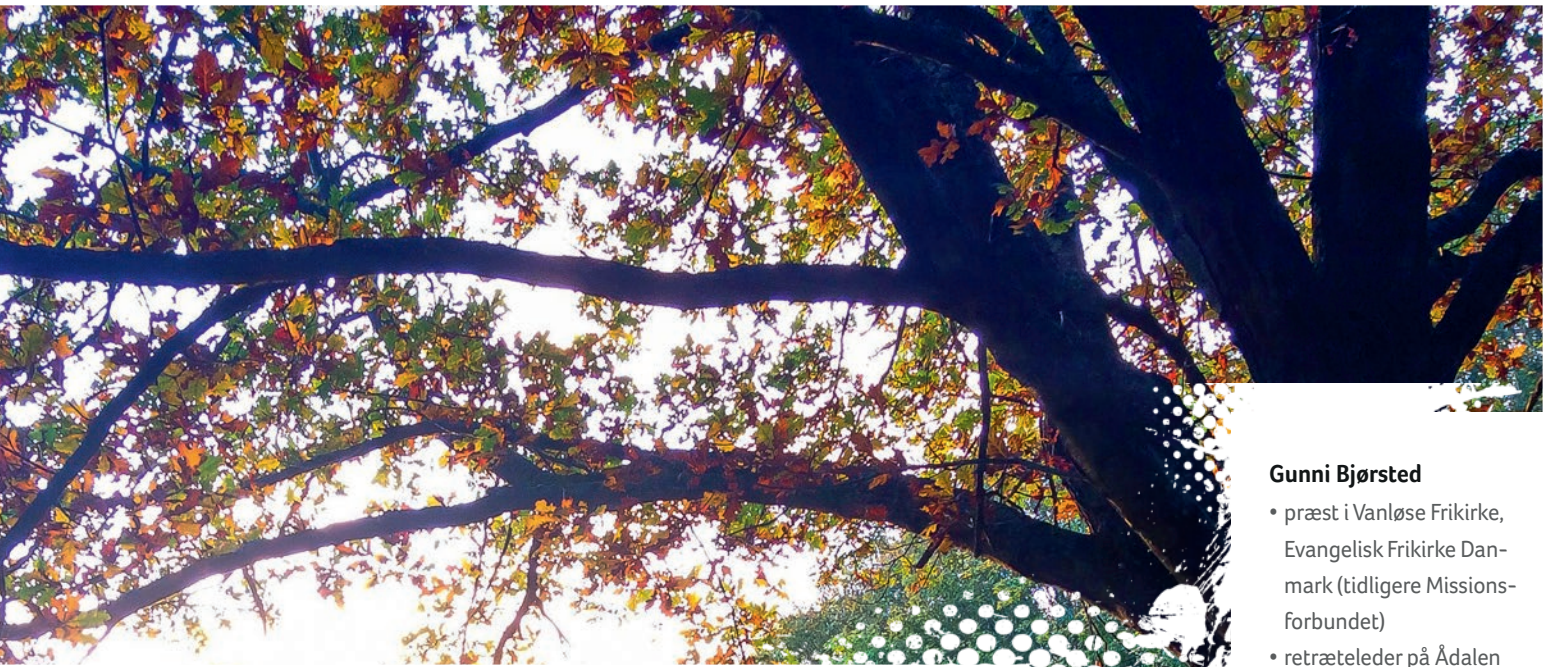
Frelst til at være menneske!

Siden kristendommens første tid har en ødelæggende tankegang forsøgt at skubbe til den kristne tro på skabelse, inkarnation og dermed troen på, at alt i livet har med Jesus at gøre. Det er den gnostiske dualisme, jeg tæn-

ker på, hvor man skiller det åndelige fra det menneskelige, og hvor frelse sådan set bliver til evakuering bort fra skaberværket og det menneskelige. I stedet for evangeliets budskab om skaberværkets genoprettelse og befrielse til at være de mennesker, vi er skabt til at være. Om at vi aldrig bliver frelst væk fra at være os, men *til* at være os!

Det er min erfaring, at vi i frikirkerne har rigtig meget gnostisk dualisme raslende rundt i vores tanker og følelser. Og skadevirkningerne er store. Det er ind i denne tendens til opsplitning, at budskabet om inkarnationen møder os til heling af det, der er splittet ad i vores liv. At nærme sig Gud er ikke at fjerne sig fra sig selv og sit, men at lukke op for Guds nærvær i alle ting. Vi vender os ikke bort fra alt vort eget; vi kommer til ham med alt vort eget! Ellers bliver det kun en fantasi-forvandling, der er gang i, og ikke noget, der berører vores faktiske liv.

» ... ikke automattroende robotter, men levende, skrammede og skønne mennesker.«

Kontaktflade til Jesus Kristus

Jeg kender selv fristelsen til at stikke af fra menneskelivets reelle udfordringer og i stedet sidde og kloge mig i et religiøst aflukke og fremsige replikker fra det kristne rollehæfte – i stedet for at stå ved, hvad der er i hjertet og lade Jesus møde dét. Men man opdager jo efterhånden, at Ørkenfædrene fra 300-400-tallet havde ret, når de sagde: Vil vi »videre«, må vi ofte »blive«; den, som flakker omkring – altså stikker af fra sin virkelighed – modnes aldrig. Vil vi modnes og have Guds kærlighed integreret i alt, må vi følges med Jesus ind i virkeligheden.

Og til det har vi en vidunderlig hjælper! Helligånden! Sandhedens Ånd! Udover at *pege på*

Jesus tror jeg også, at Sandhedens Ånd *inspire*rer os til at *være sande* – ikke automattroende robotter, men levende, skrammede og skønne mennesker, der *øver* os i at tale sandt om, hvordan vi i virkeligheden har det, og om, hvilke erfaringer vi *gør* os, og hvad vi længes efter. Så der bliver et *livssamfund*, en erfaret kontaktflade mellem Jesus Kristus og os.

Til at styrke den kontaktflade kan åndelig medvandring være en stor hjælp. Den samtale skal der ikke komme noget bestemt ud af – andet end hjælp til at relatere til Jesus i alle ting. Det er ikke en eksamen, hvor der skal fremvises flotte produkter; det er et fællesskab, hvorudfra der typisk gror frugter. En tilstedeværelse sammen med Jesus, hvor han sætter sit præg på os, mens vi *øver* os på at lade vores mund sige til Jesus, hvad der er i vores hjerte.

Gunni Børsted

- præst i Vanløse Frikirke, Evangelisk Frikirke Danmark (tidligere Missionsforbundet)
- retræteleder på Ådalen Retrætecenter
- forfatter til bl.a. *Elsket nok til at tale sandt, Sandheden lever* og *På vej mod genoprettelse*

At vandre sammen

Fatima og Charlotte har de sidste godt 6 år haft en medvandrer-relation, hvor de mødes ca. 1-4 gange om måneden alt efter, hvordan de kan få det til at hænge sammen.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Briana Tozour – Unsplash og Pille Kirs – Pexels

Fatima er midt i 40'erne, bor alene med hr. Stampe (en kanin, som har det mest fantastiske kaninliv). Fatimas forældre bor ca. 40 km væk, og hendes søster bor med sine børn, »mine yndlingsbørn«, også ca. 40 km væk. Fatima ser dem tit og også i ferier. Hun har flexjob i en forretning, hvor hun har arbejdet i 21 år. Fatima har en kæreste samt gode venner og veninder. Hun elsker at rejse og har været i både Thailand, De Vestindiske Øer og USA – i New York, som hun beskriver som sin yndlingsby.

Charlotte er i start 50'erne, gift og har voksne børn. Charlotte er uddannet sygeplejerske og arbejder på et plejehjem. Hun fortæller, at de bor ca. 20 km. fra hinanden, »men jeg har bil, så det er ikke noget

»» *Nogle mennesker søgte støtte og selskab, da deres bostøtte ikke længere var bevilget fra kommunen.* ««

problem. Jeg kan også lide at rejse, selvom jeg ikke er så glad for at flyve, men ligesom Fatima har jeg også været i New York.«

På spørgsmålet om, hvorfor de begyndte at »vandre« sammen, fortæller de begge, at de nyder hinandens selskab og synes, at de får megen glæde ud af at være sammen. Når de er sammen, bliver der grinet meget, og stemningen er fuld af god humor. Charlotte fortæller, mens hun griner lidt: »Vi fortæller hinanden mange ting, og Fatima siger også nogle gange til mig, at jeg arbejder for meget.« Fatima supplerer: »Vi har fortrolig snak om både arbejde og alt muligt andet.«

Hvordan kom jeres relation i stand?

Charlotte fortæller: »I den frimenighed, hvor jeg kommer, fik vi et brev fra Oasefællesskabet om, at nogle mennesker søgte støtte og

selskab, da deres bostøtte ikke længere var bevilget fra kommunen. Jeg kontaktede Gitte Eriksen, ansvarlig for medvandrerordningen. Vi havde et møde og blev enige om at mødes med Fatima. Det var et godt møde, og vi hyggede os sammen med det samme.« Fatima er helt enig: »Vi snakkede godt sammen med det samme.«

På det praktiske plan fortæller Charlotte: »Vi mødes mest hos Fatima, hvor vi taler sammen om alt muligt. Møderne strækker sig sædvanligvis over en times tid.« Fatima supplerer: »Det er nemmest at mødes hos mig, fordi jeg ikke har kørekort.« Og Charlotte runder af: »Vi har også været ude i byen at spise eller handle, og enkelte gange har jeg hentet Fatima, og vi har været sammen hos mig og min familie.«

Spontant indhold

Indholdet af møderne er oftest spontant, eller som Fatima siger: »Vi tager det, som det kommer.« Charlotte siger igen: »Nogle gange har vi selvfølgelig svært ved at finde en tid, der passer i vores kalender, da vi begge er travle

kvinder! Hvis Fatima fx har behov for, at vi skal ses på et bestemt tidspunkt eller handle, så er det gerne aftalt. Vi taler også i telefon eller via sms.«

At vandre sammen kan være en trosvan-dring, men det kan også indeholde mange andre elementer. Charlotte siger om sin og Fatimas relation: »Vi bruger mest vores tid sammen til at tale om alt muligt. Ikke tro, men mere personlig snak.« Fatima er helt enig: »Der er ting, som jeg kun taler med Charlotte om og ikke andre. Fortrolig snak.«

Charlotte siger videre: »Indimellem hjælper jeg Fatima lidt med nogle praktiske ting. Mest administrativt, som at læse breve eller skrive lidt. Vi kan også køre i Føtex og købe ting eller købe tøj og andet.« Fatima supplerer: »Det bedste er, når vi er på udflugt. →

»» *Der er ingen tvivl hos de to kvinder om, at deres relation er varig.* ««

Fatima og Charlotte har ønsket at være anonyme, men redaktionen kender deres navne.

Gitte Eriksen er teamleder for medvandrerordningen i *Kirkernes Sociale Arbejde* i Silkeborg

»Vi bruger mest vores tid sammen til at tale om alt muligt. Ikke tro, men mere personlig snak.«

→ Gitte må godt arrangere nogle flere udflugter. Vi har også aftalt en Aarhustur.« Charlotte er helt enig: »Ja, vores udflugter sammen med andre til bl.a. Ree Park, Løveparken og en dejlig sejltur var helt fantastiske. Så har vi aftalt, hvem der fx tager mad med.«

Medvandring giver fortrolighed og glæde

Når Fatima og Charlotte skal beskrive, hvad det giver dem at have en relation til hinanden, er der ingen tvivl. Det er, som Fatima hurtigt siger: »Hygge, fortrolig snak og glæde.« Charlotte er ikke uenig: »Vi hygger os sammen og

har bl.a. en fælles interesse i at rejse. Fatima driller mig lidt, fordi jeg ikke kan lide at flyve.« Det sidste bliver sagt under fælles latter. Charlotte er ikke i tvivl: »Det gør mig glad at være sammen med Fatima og Hr. Stampe« – og det er gensidigt, for som Fatima siger: »Hr. Stampe glæder sig også, når Charlotte kommer.«

Varig relation

Der er ingen tvivl hos de to kvinder om, at deres relation er varig. Fatima er sikker: »Vi bliver ved at mødes.«

Og Charlotte samtykker: »Vi har lært hinan-

den så godt at kende. Fatima kender også min familie og er så sød til at spørge og sender hilsen til dem. Jeg tror, vi bliver ved med at mødes, da vi har dannet en rigtig god relation med hinanden.«

Kræver det noget særligt?

Til sidst i samtalen runder vi begrebet medvandring ved at stille spørgsmålet: Kræver det noget særligt at deltage? Charlotte siger meget klart: »Nej, det kræver kun, at man har lyst til at give lidt af sig selv og har et åbent sind. Jeg vil opfordre alle, der har lyst, til at blive medvandrere. Det er så givende at lære nogen at kende, som man måske ikke ellers ville have mødt.«

Vi vil gerne takke Fatima og Charlotte for deres mod til at give os et lille kig ind i deres relation – og ønske Guds velsignelse til deres fortsatte vandring.

>Grib fremtiden< – på Himmelske Dage 2022

Den 26.-29. maj 2022 afholdes Himmelske Dage i Roskilde. Himmelske Dage er et tværkirkeligt arrangement, der tidligere hed Danske Kirkedage.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Himmelske Dage

Himmelske Dage er en økumenisk festival med mere end 600 events om tro, samfund, debat og meget mere mellem himmel og jord. Der er sammensat et utroligt spændende program for både børn, unge og voksne.

Spændende program

Vi får bl.a. besøg af Desmond Tutus efterfølger som ærkebiskop af Cape Town, Thabo Makgoba, der taler om ulighed og klimaforandringer. Bodil Højbak Møller, der er medlem

af BaptistKirkens ledelse, skal deltage i en debat om klimaproblemerne.

Modtageren af Nobels Fredspris 2018, Denis Mukwege, vil tale om kvinders rettigheder, krigsforbrydelser og seksuel vold. Men det fører for vidt at beskrive det omfangsrige program her. Jeg vil derfor opfordre til, at I går ind på www.himmelskedage.dk for at se de mange oplæg.

Mulighedernes Marked

I Roskilde ligger Mulighedernes Marked

»Der er sammensat et utroligt spændende program for både børn, unge og voksne.«

omkring domkirken. Det er en teltby med næsten 100 telte, hvoraf BaptistKirken har ét. Her kan mennesker stifte bekendtskab med og få viden om vores kirke. For tre år siden i Herning oplevede vi gode og inspirerende samtaler med mange mennesker, og teltet blev også mødested for baptister, der deltog på Kirkedagene. Vi håber det samme sker i Roskilde.

Hvis du skal deltage en eller flere dage i Himmelske Dage og vil bruge et par timer på at være »teltvagt«, så vil jeg rigtig gerne høre fra dig. Kontakt mig via min mail vibekekd@baptist.dk

BaptistKirkens ledelse håber, at vi ses i Kristi Himmelfartsferien i Roskilde.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] HBAid og BWA

Hundredvis af ukrainske baptistkirker er centrum for nødhjælp i deres hårdt prøvede land. Det ukrainske baptistsamfund fortæller, hvordan baptister hjælper med evakueringer, genhusning, leverer mad til både flygtninge og soldater uanset trosretning og giver åndelig støtte og forbøn.

Baptistlederne er ikke i tvivl. Gud bruger krig til at starte en vækkelse, for de kristne er blevet i landet for at hjælpe de svageste. Ud over nødhjælpen, fastholder de bedemøder og gudstjenester. Et virkelig stærkt vidnesbyrd.

Sukker, kartofler, brød og gryn

Den storby, der har været hårdest ramt, er Mariupol. Her falder der 50-100 bomber hver dag og omkring 350.000 indbyggere gemmer sig i kældrene. Også her er baptisterne aktive

Når kirken finder sin plads

Baptistkirker i Ukraine og i nabolandene træder i karakter under den alvorligste krise siden 2. verdenskrig.

» Den 23. marts havde de leveret 30 tons nødhjælp. Det har få andre kunnet præstere. «

» Præsten for en kirke i Chernihiv fortæller, at de distribuerer et ton mad hver dag. «

i evakuering, og det er lykkedes at få mad og medicin ind i byen – indsamlet i det vestlige Ukraine. En lille kirke i Luhansk, hvor der har været krig siden 2014, kunne en dag give alle besøgende »et glas sukker, fem eller seks kartofter, et halvt brød og 500 gr. gryn.«

»Men vi løber hurtigt tør«, fortæller diakonen Stepan Kozudoy. »Mange penge bliver brugt på diesel til transport, og en af vores busser går hele tiden i stykker. Vi har brug for hjælp«, appellerer han. Hjælpen kommer fra hele verden. *European Baptist Federation* har indsamlet over 1,5 mio. euro. De bliver brugt både i Ukraine og i de omliggende lande.

Uventede troshelte

En lille kirke i Severodonetsk i det østlige Ukraine har kun eksisteret siden 2016 og fokuserede på at hjælpe alkoholikere og andre med afhængighed. De fortæller: »Tidligere alkoholikere og narkomaner er blevet virkelige troshelte, der forkynnder evangeliet om håbet i Jesus«. Denne kirke huser nu hjemløse og bringer mad til syge og ældre i byen.

Præsten for en kirke i Chernihiv fortæller, at de distribuerer et ton mad hver dag. I Kherson har medlemmerne af Golgata-kirken taget sig

af børnene fra et regionalt børnehjem, siden krigen startede.

Selv små kirker kan gøre noget ekstraordinært. En lille kirke i Ternopil i det vestlige Ukraine med bare 40 medlemmer modtager hver dag 100 flygtninge, mange med kæledyr. De giver dem et sted at hvile sig og noget mad. Inden udgangen af marts havde de hjulpet over 7.000 mennesker.

Mission Øst er begejstret

Også det danske *Mission Øst* har opdaget effektiviteten i baptisternes hjælpeprogram og har indledt et tæt samarbejde med Det ungarske Baptistsamfund. *Mission Øst* har foreløbig sendt over to mio. kr. til HBAid¹, blandt andet midler fra det danske udenrigsministerium. Generalsekretær Betina Gollander-Jensen er dybt imponeret over ungarene. Hun besøgte baptisterne ved grænsen til Ukraine: »HBAid havde allerede den 13. marts sendt 14 lastbiler med fødevarerforsyninger ind over grænsen

til Ukraine. Det viser, hvor dygtige de er til at levere. Den 23. marts havde de leveret 30 tons nødhjælp. Det har få andre kunnet præstere«, fortæller hun og fortsætter:

»Jeg er rørt over Baptistkirkens frivillige netværk. De ungarske myndigheder har uddelegeret ansvaret for nødhjælpsuddelinger ved de fem grænseovergange mellem Ukraine og Ungarn til trossamfundene. Baptistkirken har fået ansvar for en af de mest travle overgange ved Tiszabecs. En lokal folkeskole en kilometer fra grænsen kan huse 3.000 flygtninge ad gangen. Myndighederne har for flere år siden uddelegeret ansvaret for landets skoler til de seks største trossamfund. Baptisterne står for 40 skoler. Da krigen brød ud, skrev Baptistkirkens ledelse til alle skoleledere. Inden der var gået 15 minutter, var alle klar til at hjælpe. Skolerne har i alt 1.600 medarbejdere, heraf 1.300 lærere. Sikke en frivillig stab, der pludselig kunne stables på benene!«

Læs også disse artikler på www.baptist.dk

- Ukraine: Aktive baptister giver hurtig hjælp
- Grib chancen – vi bliver selv rigere
- Russer og ukrainere beder for hinanden
- Forbøn for Ukraine fra alle kontinenter
- Bed for Ukraine

1 HBAid: Hungarian Baptist Aid, de ungarske baptisters nødhjælpsorganisation.

Inspireret til fremtidens kirke

»Jeg forlod denne konference med en tro på fremtiden«, siger BBU-formand Nicolas Fromsejer om BaptistKirkens lederkonference.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📺] Jørgen Johansen

Efter to års Corona lykkedes det i februar at afholde lederkonference med 89 deltagere. Formand for Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund Nicolas Fromsejer siger: »Jeg forlod årets konference med en tro på fremtiden – en tro på, at vi i fællesskab kan være med til at forme vores kirker rundt om i landet.«

To ting gjorde størst indtryk. Fredag aften bad vi for de mange burmesere, der var til stede, men også for de endnu flere, der lider

i Burma/Myanmar. Der fortælles om nedbrændte byer, nedslagtning af dyr og mennesker, tusindvis af flygtninge i junglen og i Indien, hvor de heldigvis bliver taget imod i den kristne enklave Mizoram.

Dawt Hlei Kai, præst i Lai Baptist Church i Ringe, siger: »Jeg vil først og fremmest sige tak, fordi jeg kunne mærke jeres varme hjerter, og det rørte mig helt, da I bad for os og for Myanmar. Vi er ikke bare kristne og ikke bare

baptister; vi er »brødre og søstre«. Det følte jeg helt ind i mit hjerte.«

I Guds hus er der mange boliger

Det andet, der gjorde stort indtryk, var lørdagens hovedindlæg af præsterne Maria og Charlotte Thaarup, datter og mor, fra Metodistkirken. De var velforberedte og havde nogle vigtige pointer ud fra overskriften »I Gud hus er der mange boliger«. De betegnede vores kirker som et hjem med tre rum: Entreen, stuen og køkkenet.

Entreen betegner indgangen til kirken og fællesskabet. Hvor velkommende er vi? Stuen er fællesrummet, gudstjenesten, og her bliver man integreret, hvis man vil. Og køkkenet er

»Vi er ikke bare kristne og ikke bare baptister; vi er »brødre og søstre.«

Fredag aften blev der bedt for burmeserne, som havde oplevet en uge med mange tab hjemme i Burma.

stedet for de dybe og nære samtaler og indføring i tro og liv med Jesus. Ingen kunne tage fra denne del af konferencen uden at tænke på, hvordan vores egen kirke har det i de tre »rum«.

Positiv stemning

Vibeke Dalsgaard, næstformand i BaptistKirken siger: »Jeg oplevede en stor glæde allerede fra starten af konferencen. Lasse Åbom gav et lille indblik i præstekonventet, som var afholdt døgnet før konferencen. Det havde været meget givende og positivt var udmeldingen, og jeg kunne reelt mærke på hele stemningen, at det havde været rigtig godt. Det smittede i den grad af på konferencen.«

Formand Per Beck supplerer: »På konferencen skulle der vælges to seminarer, men dermed også vælges fire seminarer fra. Jeg valgte at høre om *Equmeniakyrkan* i Sverige og om migrantmenigheder (chinmenigheder) i BaptistKirken. Vi har som danske baptister muligheder og udfordringer i mangfoldighed, herunder etniske forskelligheder. Vi skal lære af hinanden og støtte og hjælpe hinanden med at finde vores plads i et samfund, hvor kontrol synes at være i højsædet, og hvor kir-

ken ikke mødes med den største politiske interesse.«

Per Beck tilføjer: »Fremtidens kirke vil i et eller andet omfang blive økumenisk. Véd vi selv, hvad vi tror, kan vi bidrage til større fælles forståelse. Det økumeniske samarbejde bliver i høj grad styrket gennem handlingsfælleskab. Rammerne var fine på Trinity, og med 90 deltagere var det lidt højere prisniveau, end vi har været vant til, ikke alt for afskrækkende.«

Tak at vi unge må være med

Nicolas Fromsejer havde glædet sig til weekenden: »Som ung og kristen er det vigtigt – især for BBU¹ – at vi kan få lov til at være med til at forme og måske også udfordre den måde, hvorpå vi tænker fremtidens kirke. I samspillet mellem generationerne kan gode tanker om både nutid og fremtid formuleres. Det er vigtigt, at vi får lov til at være med til at forme fremtidens kirke. Hvis BaptistKirken skal have en fremtid, kræver det også de unges ideer og tanker.«

Læs også artiklen »Meget at arbejde med« på www.baptist.dk

Charlotte og Maria Thaarup, mor og datter, begge præster i Metodistkirken, holdt et meget rost oplæg om »I Guds hus er der mange boliger«.

»De betegnede vores kirker som et hjem med tre rum: Entreen, stuen og køkkenet.«

Øverst: BBU's formand Nicolas Fromsejer.

Nederst: Dawt Hlei Kai, præst i Lai Baptist Church.

¹ BBU: Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund

Hvorfor døber vi ingen?

**»Er vi et kirkesamfund i krise?«
spørger Christian Bylund efter en
samtale præsterne imellem på
præstekonventet.**

[≡] Christian Bylund, cand.theol. og
præst i Tølløse Baptistmenighed

[📷] Bent L. Hansen

83% af de etnisk danske baptistmenigheder har døbt 0-3 personer de seneste tre år, og 50% af menighederne har ikke holdt dåb de seneste tre år. Vi døber altså ganske, ganske få. Når jeg ser vores tal i Tølløse, ser det bestemt ikke imponerende ud!

Bodil Højbak Møller har i forbindelse med sine teologistudier på Københavns Universitet undersøgt baptisters dåbssyn: hvordan forståelsen af dåb har udviklet sig og ikke mindst status på de konkrete dåbstal. Hun fremlagde tallene på årets præstekonvent og plantede følgende spørgsmål i vores hoveder: »Hvorfor døber vi ingen?«

Et både vigtigt, bekymrende og interessant spørgsmål. Nogle af grundene til, at vi ikke døber, kan findes i tre tendenser.

»Hvad er vi, når vores dåbssyn er blevet danskernes og Folkekirken? Ikke på papiret, men i realiteten!«

Vi vandt, men tabte kampen!

En af årsagerne skal findes i vores dåbsforståelse. Siden midten af det 19. århundrede har vi som baptister kæmpet for, at troen er noget, vi selv tilslutter os. Dåben er blevet vores egen bekendelse til Jesus. Vi opstod som en protestbevægelse mod en statskirke og en lovgivning, som ikke tillod andet end det, statskirken stod for.

I disse år diskuteres dåbssynet og syndsforståelsen i Folkekirken. Frelser barnedåben?¹ Mange præster argumenterer for barnedåben på samme måde, som vi argumenterer for barnevelsignelse: At vi viser vores taknemlighed over det barn, der er os skænket, og vi ønsker den rigeste velsignelse over familien og barnet.

For det andet er Folkekirken konfirmation og vores dåb blevet identiske, da flere og flere forældre lader børnene i lutherske familier selv bestemme, om de vil døbes eller ej, og flere og flere bliver døbt lige op til konfirmationen.

Har vi som baptister vundet? Og står vi nu med en identitetskrisen på samme måde, som

»Vi er blevet fejringskristne, som bruger kirken til højtidene.«

Dansk Folkeparti oplever det – uden sammenligning i øvrigt? Hvad er vi, når vores dåbssyn er blevet danskernes og Folkekirken? Ikke på papiret, men i realiteten!

Dåbssyn fra glemsel til tvang

Gennem det seneste år har vi i menigheden i Tølløse talt om dåb i forbindelse med en overvejelse over dåb og medlemskab. Igennem de seneste hundrede år har menighedens dåbssyn bevæget sig fra at være styret af tvang, til nærmest ikke at blive italesat. Det skal til alle tider være den enkelte, der vælger at blive døbt. Men dåbens mulighed skal italesættes. Det kan blive så frit, at vi aldrig hører om dåben eller lukker dåbsgaven op.

Vi er i krise

Den sidste tendens er mindre fast forankret end de to foregående, men alligevel tror jeg, den har indflydelse på vores fælles kirkesamfund. Antallet af etnisk danske baptister er dalet igennem mange år, og vores nuværende medlemstal bliver holdt oppe af vores brødre og søstre fra blandt andet Myanmar.

Vi er blevet fejringskristne, som bruger kirken til højtidene. Vi finder roen i yoga, og kalenderen er fyldt med et hav af skræddersyede aktiviteter til den enkelte. Måske er kirkens tilbud ikke længere relevante i menneskers liv? Ikke budskabet, men måden vi er kirke på?

Hvad gør vi så?

Under lederkonferencen blev der fra talerstolen spurgt: »Hvem drømmer om at blive formand for BaptistKirken?« Ingen positiv respons blandt de 90 ledere på tværs af kirken. Min umiddelbare reaktion var: »Jeg har ikke en drøm, men et mareridt om, at jeg nok er dum nok til at sige ja en dag.«

Det er ærgerligt, at vi har et kirkesamfund, vi ikke er begejstrede for at stå i spidsen for. Er det, fordi vi er i krise – en dåbskrise, en medlemskrise, en identitetskrisen?

Har vi brug for en samtale om BaptistKirkens teologiske fundament og eksistensberettigelse i Danmark? Formålet skulle være at finde en ny gnist – ikke nødvendigvis en ny protest – men et brændende håb om at være kirkesamfund i Danmark.

»Dåbens mulighed skal italesættes.«

1 <https://baptist.dk/en-lang-tradition-for-frelsesuniversalisme/>

Enkel og solid

Hjørring Baptistkirke har et rodnet, som mange baptister i Danmark kommer i kontakt med, uden at de nødvendigvis er klar over det. Menigheden står på en solid tradition, der rækker langt, og de skuer aktivt ind i fremtiden.

[≡] Jamie Lynn Cunningham

[📷] Roman Berg Kjær

Den forholdsvis enkle røde murstensbygning fra slutningen af 1800-tallet falder harmonisk ind med de andre bygninger. Jeg træder forsinket ind midt under lovsangen. Nogle synger med hænderne i vejret, og andre sidder med foldede hænder. Jeg smiler nervøst til nordjyderne.

Kirkesalen er delt i to etager, og menigheden fylder mere eller mindre hele den nederste sal. Solide træstolper malet traditionelt i mørkerødt og grønt bærer anden sal og det store træloft. Bagerst hvisker pibeorgelet,

»Det store dåbsbassin bag nadverbordet er den vigtigste kulturbro.«

som stadig er i brug, om en anden tid, mens lovsangsbandet spiller nyere rytmiske toner. Flere burmesiske unge styrer lyden, mens et spædbarn klukker.

Vi vil være sammen!

Under Corona har nye ansigter sluttet sig til, men antallet af kirkegængere faldt fra 50-70 til omkring 30-40 personer. Derfor har omsorgsudvalgt haft travlt med at opmuntre dem, der må holde sig hjemme. Nu er de ved at være oppe på 50 igen.

Enkelte burmesiske børnefamilier er til at få øje på denne formiddag, for de er nemlig meget aktive i de faste kirkeaktiviteter. Og når burmeserne mødes i kirken til gudstjeneste i Myanmar Christian Fellowship Nordjylland, nærmer de sig 70-80 personer. Omkring to-tredjedel af dem er også medlem af kirken. Begge sider ønsker flere fælles brobyggeraktiviteter for de voksne.

Det store dåbsbassin bag nadverbordet er den vigtigste kulturbro. Og lige hen over dåbsgraven skinner lyset igennem en farverig

glasmosaikrude af et splintret kors. Men som så mange andre dåbsbassiner i landet, bliver dette ikke brugt så ofte som før. Korset virker bekendt, for det bruges som logo på mange af baptistkirkernes hjemmesider og nyhedsbreve.¹

Under ombygning

Træværket er tungt, men smukt, og de tilsvarende kirkebænke, som står opmagasineret, er skiftet ud med stole på grund af Corona. De er dog til debat. For bænken skaber en historisk og æstetisk helhed og giver fornemmelsen af, at Corona ikke får lov til at ændre alt. Men mange gråguld-medlemmer kan også lide stolens komfort, som desuden giver nye muligheder, når de er mange til gudstjeneste. Indtil videre venter bænken tålmodigt. Det gør børnene også, for de venter på at indtage et snarligt totalrenoveret rum i kælderen.

Præsten, Torben Andersen, som også er generalsekretær for Baptistkirken i Danmark, indtager talerstolen. Skærmen viser økumeniske citater og billeder, som understøt-

1 Glasmosaikruden af Karl Heilesen, se www.hjoerringbaptistkirke.dk

ter dagens tema: Levende Tro. Den ydmyge menighed søger en ny fuldtidspræst i samarbejde med den travle Torben: én som netop kan skabe kontinuitet og danne en rød tråd til kirkens fremtid.

Stadig som før

Kirkefrokosten er klar, og her får jeg øje på mange, jeg kender fra Sommerstævnet, lederkonferencer og andre baptistarrangementer. Jeg taler med Christina Dalgaard Andersen, formand for ungdomsgruppen MAC (*Mad About Christ*), hvor de kan hygge i et kristent fællesskab. Gunde Højris, kirkens kasserer og omsorgsblæksprutte, sætter sig smilende og sikrer sig, at jeg får mad og kaffe nok. Flere hilser og fortæller om nye tiltag og idéer i

svøb, blandt andet menighedsrådsformand, Elisabeth Andersen, som er en dansk gift amerikaner med øje for børnearbejde, integration og lokalsamfundets muligheder.

Jeg mærker en glæde og taknemmelighed over at få lov til at komme i kontakt med en bred vifte af den enkle og solide flok, som jeg kender bedre, end jeg vidste.

»Skærmen viser økumeniske citater og billeder, som understøtter dagens tema: Levende Tro.«

Det korte af det lange er ...

Om taknemlighed og bøn under alle forhold.

[≡] Jan Áki Andreassen,
pastor i Give Baptistkirke

[📷] Patrick Fore – Unsplash

Det er vinter, koldt, stormende, mørkt, og i skrivende stund har jeg været sygemeldt

i seks måneder pga. Covid-19 senfølger. Døgnet består af endeløse timer med smerter, luftmangel, søvn og med en kognitiv håndbremse, der er trukket hårdt op.

Tæppet ville have været revet væk under mine fødder, hvis ikke det havde været for min hustru, min menighed og min Gud.

»Vær altid glade, bed uophørligt, sig tak under alle forhold; for dette er Guds vilje med jer i Kristus Jesus.¹«

Med øjnene vendt mod Gud

Jeg læste engang om en chefkok, der sagde om gæsterne: »De mest utilfredse er dem, der har betalt mindst«. Når jeg tænker på, hvad det har kostet Faderen i sin kærlighed at give os Sønnen som sonoffer på Golgatas kors, så overgår det min forstand og mine følelser.

Midt i min plage fyldes jeg med taknemlighed, der afføder glæden, som Paulus taler om – en glæde, der ikke er styret af mine omstændigheder eller følelser, men et resultat af, at øjnene er vendt mod Guds herlighed og kærlighed.

Daglige samtaler med Gud

Når jeg kender og erfarer Guds frelse og omsorg for mig, leder glæden til uophørlig bøn – som ikke er andet end daglige samtaler

med Gud. Nogle gange handler de om ønsker for mig selv eller andre, men mest af alt handler de om min taknemlighed. Nogen har sagt, at det modsatte af taknemlighed er fordømmelse, fordi du ikke kan føle begge dele på samme tid.

Sammen med en gruppe fra Give Baptistkirke besøgte vi sidste år koncentrationslejren Auschwitz-Birkenau i Polen. En uforglemmelig vandring igennem syndefaldets konsekvenser. Den jødiske holocaust overlever, Elie Wiesel, skrev om oplevelsen i bogen »Natten« fra 1960: »Ingen er så god til at være taknemmelig som en, der er kommet ud af nattens rige«.

Selv nu, i nattens rige, har jeg lært med glæde at bede taknemligt og vide, at det korte af det lange er: »Min nåde er dig nok, for Min magt udøves i magtesløshed«.²

1 1. Thessalonikerbrev kap. 5, vers 16-18

2 2. Korintherbrev kap. 12, vers 9

Vi er en unik del af Kirken

Der er flere og flere, der deler den baptistiske dåbsforståelse. Også i Folkekirken.

[≡] Lone Møller Hansen

[☒] Jørgen Johansen

Forældre ønsker, at deres børn selv skal tage stilling og vil derfor, at børnene bliver barnevelsignet. Folkekirken er allerede den kirke i Danmark, der døber flest voksne. I dette røre snakker baptisterne om identitet.

Det tror vi på!

En temadag den 26. marts samlede 26 »baptistnørder« fra 15 menigheder, som synes, det er vigtigt, at vi er bevidste om det, vi tror på. Ord blev vendt og drejet – dels til et nyt forord til BaptistKirkens vedtægter og dels til syv – eller flere? – teser om, hvad danske baptister tror på.

Vi er en unik del af den universelle kirke, Kirken. Vi tror på den samme treenige Gud, og vi har den samme Bibel. Vores særkende er vores syn på dåb, nadver og menighed. Og så er det vigtigt, hvordan vores tro omsættes til handling.

Baptisters identitet er mere aktuel end nogensinde!

Døbte

Saltum/Ingstrup

16.01.2022: Sima Kazemirshikade, født 21.03.1976

Vrå

06.02.2022:

Sara Borregaard Christensen, født 15.04.2003

Mie Nordlund Kragh, født 03.10.2003

Optaget

Vrå

06.02.2022: Emil Dolbak Søndergaard, født 01.01.1989

Døde

Brande

Mogens Jensen, født 22.06.1950, døbt 29.05.1966 i Nexø, døde 02.02.2022

Hjørring

Ruth Christiansen, født 18.06.1929, døbt 05.03.1944 i Vrå, døde 05.03.2022

Nørresundby | Vodskov

Hans Jørgen Pedersen, født 02.07.1942, døbt 29.03.1959 i Gandrup, døde 08.02.2022

Odense

Grethe Schmidt, født 25.02.1925, døbt 02.04.1939 i Odense, døde 05.02.2022

Syddstjyllandskredsen

Sonja Elisabeth Jørgensen, født 25.11.1928, døbt 20.12.1942 i Sæby, døde 19.12.2021

Thisted

Vidmar Lerup Lynglund, født 25.08.1925, døbt 07.09.1941 i Østhimmerland, døde 23.12.2021

Vrå

Bent Christensen, født 03.06.1947, døbt 13.12.1963 i Nørresundby, døde 14.01.2022

Holger Kragh, født 01.11.1937, døbt 07.10.1955 i Østhimmerland, døde 18.02.2022

Jens Emanuel Christensen, født 31.03.1926, døbt 08.09.1940 i Østerrå, døde 06.03.2022

Østhimmerland

Lars Næsby Lund, født 28.02.1929, døbt 07.05.1944 i Vaarst, døde 27.02.2022

Aarhus

Inge Sandbæk, født 07.02.1942, døbt 02.10.1960 i Vejle, døde 09.02.2022

Rune Funch er også korleder af en vokalgruppe, der medvirker en gang om måneden ved gudstjenester i Korskirken, Herlev. Desuden arbejder han i Folkekirken – bl.a. som musiker i Natkirken i Roskilde Domkirke, og han holder meditationsgudstjenester i Farendløse Kirke.

Mød mig, som jeg er

Fra en traditionel og kirkelig tilværelse begav Rune Funch sig ud på en længere – fysisk og åndelig – rejse. Han kom tilbage og blev præst i Lyngby.

[≡] Anne Marie Andersen Husted,
tidligere redaktør af baptist.dk

[📷] Maria Refsgaard og private

Rune Funch står med udslået hår og et venligt smil bag skægget. Vi tager plads, han sætter sig i lotusstilling og samler håret i en hestehale. Han spørger interesseret til mig. Det falder Rune naturligt at lytte til andre. Men i dag er det ham, som er i den varme stol.

Rune Funch er vokset op i en præstefamilie i Aalborg, hvor han også læste på konservatoriet. Siden flyttede han til Aarhus, hvor han blev ansat som musikmedarbejder i baptistmenigheden. »Jeg havde rytmisk sang som hovedfag og korledelse på femte år. Jeg var ikke i tvivl om, at det var det, jeg ville, men miljøet på konservatoriet var ikke mig. Jeg følte, at jeg skulle have albuerne fremme, og det var hårdt.«

Rune tog orlov og tog tre måneder til USA, hvor han fik undervisning i country og jazz: »En korleder fik mig med i et gospelkor, og da jeg kom hjem, blev jeg korleder med Steve Cameron i Aarhus – og senere med Laura Kjærgaard.« Det blev til knap ti år med gospel. Men selvom musikken har fyldt meget for Rune, har stilheden betydet mest for ham.

»I Taizé oplevede jeg for første gang, at Gud talte til mig. Måske fordi jeg blev stille.«

»Du må godt bare sidde her«

I 2002 tog Rune med andre unge fra Aarhus til Taizé, et økumenisk kristent kommunitet i Frankrig. Her er den daglige rytme kendetegnet ved enkelhed, fællesskab og fordybelse. Og en åndspraksis med bøn og korte sange med mange gentagelser. Stilhed er der også plads til.

»Jeg er opvokset med, at kirke er lig med aktivitet – at tjene eller præstere. I Taizé oplevede jeg for første gang, at Gud talte til mig. Måske fordi jeg blev stille. Gud sagde: »Du må godt bare sidde her. Jeg forventer ikke noget af dig.« Det var et noget andet budskab, end jeg var vant til at høre.«

Sammen med andre unge fra menigheden tog Rune inspirationen fra Taizé med hjem: »I Aarhus gik vi all in. I samarbejde med Økumenisk Ungdom skabte vi et økumenisk fællesskab omkring »Aftenbøn«, hvor vi mødtes næsten hver søndag aften.«

Mødet med Gud i Taizé blev skelsættende for Rune. Det blev en anden oplevelse syv år senere også. En oplevelse, som kaldte det skabende frem i ham.

Et møde med Guds nåde

»I 2009 hørte jeg for første gang en anden sige til mig: »Rune, prøv at spørge dig selv: »Hvad vil jeg?« »Hvad gør mig glad?« Der gik ikke en dag, så skrev jeg min første sang. Det havde jeg ikke kunnet før. Jeg var så bange

»Det var et møde med Guds nåde
– formidlet gennem et menneske.«

for kritik, men da min næste mødte mig uden dom, fik jeg kontakt med noget af det kreativt skabende i mig. Det var et møde med Guds nåde – formidlet gennem et menneske.«

»Det er en stor del af det, jeg gerne vil bringe ind i kirkens fællesskab: Hvis vi giver hinanden lov til at sige: »Hvad vil jeg gerne?« – så fører det glæde med sig«, siger Rune og forklarer, at han blev først for alvor kreativt skabende, da han begyndte at lytte til, hvad han selv gerne ville.

Vi skal tale til det kreativt skabende i os

Mest af alt ønsker Rune at være en del af et kirkeligt fællesskab, hvor den enkelte oplever at kunne være sig selv med alt det, man rummer – og hvor man bliver set, hørt og mødt: ➔

Rune ved klaveret i Korskirken, Herlev.

→ »For at kunne være sådan et fællesskab, som virkelig ser, hører og møder mennesker, tror jeg, at vi skal kunne blive stille i vores indre. Når jeg bliver stille, kan jeg bedre lytte til den anden. Paulus siger: »Lad jer forvandle ved, at sindet fornyes.«¹ I det øjeblik, jeg bliver mødt og rummet, får jeg lyst til at være den bedste side af mig, og så begynder jeg at blive forvandlet.«

Kristus heler det brudte

Rune har selv oplevet en indre forvandling: »Jeg har oplevet en enorm frygt for det, jeg ikke kender eller forstår. Men at lade Kristus træde ind og oplyse dét i mig, jeg oplever som mørke, ved at turde rumme hele mig, er en del af min helingsproces, hvor Kristus heler det brudte.«

Forud for denne proces mødte Rune fremmede verdener. Først i USA og senere i Østen.

Hvad den hjemløse lærte mig

Da Rune var i San Diego, USA, købte han bogen »Fred er vejen«, som er skrevet af en buddhistisk munk. »På det tidspunkt havde jeg meget uro indvendigt«, fortæller Rune. »Jeg endte i Nashville, hvor jeg mødte en hjemløs, som jeg gav et måltid mad. Men han spiste nærmest ikke noget af det. Jeg blev lidt fornærmet og tænkte: »Siger du nej tak til det, jeg giver dig?« Da vi sagde farvel til hinanden,

stod han med tårer i øjnene. Måske var det, der i virkeligheden betød noget for ham, at der var en, som mødte ham og lyttede. Det gik op for mig, at den største fattigdom nok er, ikke at opleve sig mødt og rummet – ikke at have nogen at dele sit liv med.«

Freden i mig

Rune vendte hjem til Danmark og var engageret i livet i Aarhus. Men på et tidspunkt drog han igen ud – for at se den frygt, han kæmpede med, i øjnene:

»Jeg rejste til Kina og derfra med tog til Tibet. Jeg havde ikke andre mål end at nå verdens højeste beliggende tempel, Rongphu Monastery, ved foden af Mount Everest, hvor jeg gerne ville meditere«, fortæller Rune – men han fik så meget højdesyge, at han måtte opgive det. Derfor tog han i stedet ud at vandre i Nepal og rejste derfra til Indien. »Jeg følte mig meget ensom, men det gav nogen tryghed, da jeg tog et kursus som yogainstruktør, og jeg fik kontakt med nogle venner fra Danmission, der var på et dialogcenter i Sydindien.«

»Det var en særlig oplevelse at være på zen-buddhistisk meditationscenter – et næsten paradisk smukt sted – men jeg havde slet ikke lyst til at være der. Det gik op for mig, at hvis jeg vil opsøge en paradisk tilstand, må det begynde i mig. Freden må være i mig – den kan jeg ikke finde udenfor mig selv.«

Inspirationen fra østens meditationslære oplever Rune at kunne bruge i sit eget bønsliv. Her laver han fx en vejtrækningsøvelse fra bogen »Fred er vejen«, som han købte i San Diego: »Jeg giver slip og er bare – og gentager

»Da min næste mødte mig uden dom, fik jeg kontakt med noget af det kreativt skabende i mig.«

så med min vejtrækning ordene: »Jeg ånder ind og beroliger min krop. Jeg ånder ud og smiler.«

Da jeg sad og lavede den øvelse i en bil et par uger senere, fik jeg en oplevelse af en dyb indre fred, som ledte mine tanker hen på Paulus' beskrivelse af Guds fred, som overgår al forstand.² Det var en oplevelse af en dyb indre fred, glæde og kærlighed, som ikke kunne beskrives. Altså, en oplevelse af, at den overgår al forstand. Jeg oplever, at der er så meget uden for kirkens sammenhæng, som har åbnet evangelierne og Kristus' budskab for mig.« Rune har senere uddannet sig som kinesiolog og har taget en del af uddannelsen som Rudolf Steiner-lærer.

Lige ankommet til Tibet - får en kop »yak butter tea«.

»Den største fattigdom er nok, ikke at opleve sig mødt og rummet.«

Rune ved foden af
Mount Everest.

Ved Jokhang templet i
Tibet med Potala Palace
i baggrunden.

En teologisk iværksætter

I dag er Rune ansat som præst på deltid med fokus på musik i Lyngby Baptistmenighed: »Jeg oplever mig godt modtaget og en menighed, der bakker mig op i mit virke og står bag mig. De søgte en »teologisk iværksætter«, men egentlig oplever jeg det som en styrke, at jeg er ansat som præst. Jeg vil gerne iværksætte – ud fra den tilgang, at vi taler ind til det kre-

ativt skabende i den enkelte, og at vi oplever, at vi kan bidrage med det, vi hver især gerne vil. Når vi gør det, er der også plads til de mere »sure pligter«, og så bliver vi nok også mindre »offeragtige«. Det, tror jeg, i højere grad er meningen med at være et fællesskab.«

1 Romerbrevet kap. 12, vers 2

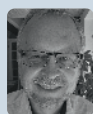
2 Filipperbrevet kap. 4, vers 4-7

Velkommen til Sommerstævne 2022

Guds rige – midt imellem jer bliver tema for årets sommerstævne den 17.-22. juli i Lindenberg.

[≡] Torben Andersen, generalsekretær i BaptistKirken og medlem af stævneudvalget

Der er grund til glæde. Efter to års aflysninger på grund af Corona kan vi endelig igen mødes til et stævne for alle generationer i de skønne omgivelser på *Efterskolen Lindenberg* ved Roskilde fjord. Sommerstævnet er frem for alt fællesskab og en uge med godt indhold. Dage med venner og bekendte og med mennesker, du aldrig har mødt før. Det er fællesskab med Guds rige i fokus i ord og handling. Det er budskabet om Jesus Kristus og inspiration til at følge ham gennem taler, undervisning, workshops, samtaler, bøn, Heligåndens nærvær, sang og musik, hygge og hvile, sjov og alvor, fest og leg.

Ny tidsramme for stævnet

Vi begynder med åbningsgudstjeneste søndag kl. 11, men allerede lørdag aften er cam-

pingplads og værelser klar til at modtage alle tilmeldte. Her bliver altså god tid til at komme på plads og få hilst på hinanden. Åbningsgudstjenesten ledes af Charlotte Willer og Jakob Vagner giver en kort refleksion. Stævnet slutter fredag over middag med en dåbs- og nadvergudstjeneste ved fjorden.

Pluk fra programmet

Søndag eftermiddag inviterer Evangelisk Frikirke Danmark, tidligere Missionsforbundet, til ordinationsgudstjeneste, og *Stille Stunder* står for en lovsangsaften i hallen. Glæd dig! Mandag afholdes Landskonference 1 i BaptistKirken, men der er også tilbud om formiddags-

» *Guds rige er allerede iblandt jer? Naturen som sted for sjælesorg og helbredelse.* «

Per Hyldgaard

undervisning ved Sarah Krøger Ziethen, sognepræst i Roskilde Domkirke: Guds rige er allerede iblandt jer? Naturen som sted for sjælesorg og helbredelse.

Ellers er formiddagsunderviseren Mikael Tellbe, som er en erfaren bibellærer, doktor i teologi og lektor i Ny Testamente ved Örebro Teologiske Universitet. Med stor positiv respons underviste han også på stævnet i 2019.

» Søren Østergaard siger, at det skal handle om meget mere end Jesus og tilgivelse. «

Aftenmøder

Ved aftenmøder på *Store Scene* (hallen) fra mandag til torsdag byder vi velkommen til Per Hyldgaard, Anne Mie Skak Johanson, Bodil Højbak Møller og Thomas Hansen som talere. Sidstnævnte er ledende præst i Hillsong Church, Danmark og Malmø.

Tre aftner er der også spændende møder på *Lille Scene* (spisesalen). Her vil BaptistKirkens integrationsudvalg stå for mandag aften med tema: Guds rige for alle folkeslag. Tirsdag handler det om at så evangeliet og plante fællesskaber. Mødeværter er David Højgaard og Lars Midtgaard. Onsdag sætter Nana Holm Green og Leo Hansen fokus på omvendelsens forskellige veje til Guds rige.

Sommerfest og Workshops

Hele onsdag eftermiddag vil plænen og pladsen nede ved fjorden summe af liv og samle

børn og voksne. I boder vil man kunne købe noget at spise og drikke og samtidig støtte international mission og lytte til flere musikalske indslag eller deltage i lege og konkurrencer. Ruben Andersen-Hoel er tovholder.

Øvrige dage er der workshops at vælge imellem. Fx »Er der sex i Guds rige?« Her vil Thea Lillebæk, Johanne Kofoed Lundegaard, Lasse Åbom og Ole Lundegaard give input om, hvordan vi kan tale positivt og livsnært om sex i kirken. Har Bibelen noget relevant at sige ind i en seksualiseret kultur i dag? Præster

» Øvrige dage er der workshops at vælge imellem. Fx »Er der sex i Guds rige?«

og forfatterne Preben Kok og Bente Lybecker taler med udgangspunkt i deres bøger *Arve-gods* og *I orkanens øje*. Alpha og Forfulgte kristne er også på programmet. Søren Østergaard siger, at det skal handle om meget mere end Jesus og tilgivelse – og giver et bud på kirken møde med Generation Alpha.

For børn, teenagere og unge

Naturligvis arbejdes der også intenst på at skabe superspændende programmer for Kidz, Beat, Fusion, Urban og Soul Camps. Her er noget for alle aldre og hele familien. Planlæg allerede nu at deltage og få fat i brochuren med endnu flere informationer i kirken. Du kan også følge med og få sidste nyt på sommerstævnets Facebook og Hjemmeside: <https://www.sommerstaevnet.dk/>

Man kan tilmelde sig hele stævnet eller købe dagkort. Velkommen til Sommerstævne 2022!

Et nyt hjem og mulighed for at virke for Gud

Bao måtte flygte fra Vietnam, fik sin familie hertil, og han arbejder nu flittigt med at bringe evangeliet til sine landsmænd.

[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Esben Fog

Bao har været troende siden barndommen, hvor familien var katolikker. Da kommunisterne overtog Saigon, Vietnam, i 1975 måtte Bao forlade universitetet og leve med undertrykkelse og forfølgelse fra regimet. Efter adskillige flugtforsøg alene og også sammen med sin kone Mai lykkedes det ham endelig i 1983 at komme af sted. Bao efterlod Mai og sønnen An på 1½ år i Vietnam. De var 39 bådflygtninge, der blev reddet af skibet *Elisabeth Mærsk* midt i en voldsom storm en aften i oktober 1983: »Mine oplevelser på vej ud af Vietnam var med til at bringe min tro tættere på Guds ord. Flugten fra undertrykkelse var også en flugt fra religion til et fællesskab med Gud.«

Menigheden delte troens sprog

Med en baggrund i fattigdom og afsavn og en barsk flugt med farlige og skræmmende oplevelser drømte Bao ikke om umiddelbar materiel velstand, men længtes efter at fortsætte den uddannelse, der var gået tabt i otte år i Vietnam, og efter et sted, hvor hans sind

kunne finde hvile: »Jeg længtes efter et sted, hvor der ikke er nogen racediskrimination og ingen classeskel. Et sted, hvor der er Helligåndens fællesskab og brødre i Herren.«¹

Bao fandt Odense Baptistkirke og var vedholdende med at blive en del af menigheden. Det er ikke nemt at lære en ny kultur at kende: »Jeg var i starten overrasket over den store forskel på, hvordan man udtrykker sine følelser. I begyndelsen kunne jeg ikke finde et varmt udtryk, som fyldt af solskin, men senere fandt jeg under den kolde facade både kærlighed og trofasthed. Jeg overvandt udfordringerne med at komme ind i menigheden, fordi vi delte troens sprog«.

I en dansk menighed

Bao fortæller, at han har lært meget af danskerne i forhold til tilgivelse, mildhed og tålmodighed. Han fik gode støtter i menigheden,

og i 1986 kom Mai også til Danmark sammen med sønnen An. Efterfølgende er der kommet to børn mere.

»Vi har altid taget vores børn med til gudstjenester og andre kirkelige aktiviteter i Baptistkirken i Odense, og det har betydet, at det var naturligt for dem at komme i en etnisk dansk kirke i forbindelse med deres studier i en anden del af landet.«

At bringe vietnamesere til tro

At vælge at ville tilhøre en etnisk dansk menighed er ingen hindring for at arbejde blandt vietnamesere i Danmark, ja hele Europa. Bao og Mai har udover at opbygge en ny tilværelse og en karriere i et nyt land også igennem 30 år tjent den vietnamesiske kirke i Europa, blandt andet med at forberede store konferencer, og i grupper i Danmark med det formål at bringe vietnamesere til tro på Gud.

Bao fortæller, at han under flugten aflagde et løfte: »Hvis jeg overlever, vil jeg arbejde for Gud«. Bao prædiker ikke selv, men præsterne fra forskellige kirker har prædikeret til de viet-

»Hvis jeg overlever, vil jeg arbejde for Gud.«

»Jeg har lært meget af danskerne i forhold til tilgivelse, mildhed og tålmodighed.«

namesiske samlinger, og han har også efter aftale oversat nogle af præsternes prædikener til brug ved vietnamesernes gudstjenester forskellige steder. Når vietnamesere har brug for Bao og Mai, tager de af sted.

Odense Baptistkirke er familiens kirkebase: »Min kone og jeg har tilhørt menigheden i hele 38 år. Det er kærligheden, der som fuldkommenhedens bånd forener os med kirken.«

Bao Ninh

- teknikumingeniør, arbejder med telekommunikation
- sjælesørger for vietnamesere
- medarrangør af konferencer for Den Vietnamesiske Kirke i Europa

1 Kolossenserbrevet kap. 3, vers 11

Kirkebyggeri i Burundi – en god dansk tradition

En kirkebygning i Burundi betyder mission, evangelisation, diakoni og livsforvandling.

[≡] [📷] Morten Kofoed

Trods Corona og mange andre udfordringer fortsætter Baptistkirken i Burundi (UEBB) ufortrødent med at være kirke for dem, de er kaldet til at tjene. Evangelisation, og det man kan kalde menighedsbaseret diakoni ud fra kirkerne, er en hjertesag for dem.

Siden selvstændigheden i 1962 har man plantet mere end 100 nye kirker, så der nu er 132 menigheder og 135 satellitkirker, der med tiden bliver selvstændige. De 132 menigheder

Støt BaptistKirkens arbejde

Kirkebyggeri kan støttes af både menigheder og private ved indbetaling på MobilePay 911 118 eller kontonr. 3201 10042879 mærket »Menigheder, der vokser«.

tæller mere end 60.000 medlemmer, og derudover har man kontakt til lige så mange i diverse aktiviteter.

Tura – en menighed på grænsen

I 2021 besøgte jeg en række menigheder og kirker i Burundi. Det er imponerende at se det liv og engagement, der udfolder sig i og omkring kirkerne. En menighed med en god kirke og en engageret præst kan være livsforvandlende for mange i det fattige land. Kirkerne er ofte de eneste, der når helt ud og fungerer som både forsamlingshuse, kulturhuse og altså bedehuse.

Jeg besøgte menigheden i Tura i det nordøstligste hjørne af Burundi. Det er en stor menighed med mere end 400 medlemmer og et levende menighedsliv. Da kirken ligger på grænsen til Tanzania, er der mange hjemvendte flygtninge i fællesskabet. En del burundere er gennem tiden flygtet til Tanzania pga. uroligheder i Burundi, og mange vender hjem. Kirken har mange aktiviteter for at støtte og udvikle lokalområdet. De har bl.a. børneprojekt, alfabetiseringsprojekt for kvinder, spare- og lånegrupper samt mange skønne kor. Kirken er bygget for cirka 15 år siden med støtte fra private danske givere.

Ikke langt derfra ligger en lille menighedsplantning i Nonwe. Det er en menighed kaldet

»Den store udfordring for mange af kirkerne er at skaffe de sidste midler til netop tage, døre, vinduer og cement til gulvene.«

»En menighed med en god kirke og en engageret præst kan være livsforvandlende for mange i det fattige land.«

Buhoro, som evangeliserer i området. Vi hørte opløftende beretninger om arbejdet med at lære fattige kvinder at læse og skrive, og hvad medlemskab af spare- og lånegrupper har betydet for deres livskvalitet. Trods beskedne rammer var der ikke noget at udsætte på gæstfriheden, engagementet og glæden. Livet i og omkring kirken udfoldede sig i den grad – men de manglede døre, vinduer og det meste af taget.

Menighederne kan selv

Generalsekretær i UEBB Jean Jacques Masabo fortæller, at han er glad for den støtte, de har fået fra Danmark gennem årene. Det har haft stor betydning for udviklingen af kirkerne. Mange kirker klarer selv enten fornyelse af eksisterende kirkebygninger eller nye bygninger som det i Nonwe. Men den store udfordring for mange af kirkerne er at skaffe de sidste midler til netop tage, døre, vinduer og cement til gulvene. Mursten og spær kan de som regel selv klare, fortæller han – i hvert fald ude på landet. I de større byer, hvor UEBB traditionelt ikke har været så velrepræsenteret, er myndighedernes krav til byggerierne skærpet. Her skal der være brændte mursten, toiletfaciliteter og andet, som vi også kender fra nabolandet Rwanda.

Visioner for fremtiden

Befolkningstallet i Burundi er støt stigende, og lige nu er der over 11 millioner indbyggere. Samtidigt foregår der en migration mod de større byer. UEBB har derfor en vision om at have en kirke i hver af de 17 provinser hovedbyer. Lige nu er man til stede i syv provinser. Men det er dyrt at bygge i de store byer, hvor udgifterne ofte beløber sig til ca. 100.000 kr., da man er nødt til at betale for stort set alt arbejde og alle materialer. Prisen for at bygge en kirke på landet afhænger af størrelse og lokale forhold. Men i gennemsnit koster det ca. 10.000 kr. at støtte en kirke med tag, døre og vinduer. Med gode kirker er vi med til at sikre både kirkernes og lokalsamfundenes udvikling.

Men vi må ikke overvurdere vores egen indsats!

Guds rige afhænger ikke af vores indsats.

[≡] Bodil Højbak Møller,
præst i Kors Kirkens Baptistmenighed
[📷] Zoe Schaeffer – Unsplash

Hvor mange af jer får stadig håndskrevne kort? De her hyggelige kort, som man måske får til sin fødselsdag eller ved særlige anledninger. Særligt skattede jeg de kort, som jeg fik fra mine bedsteforældre. Jeg er opvokset i en kristen familie, og der var derfor ofte et lille bibelord med i kortene. På et tidspunkt i min ungdom begyndte min mormor at skrive: »Vær en velsignelse«. Det var hendes ønske for mig.

Min mormor havde den flotteste håndskrift. Hun gik til porcelænsmaling og malede fine ting, så jeg fik sågar en platte, hvorpå der stod: »Vær en velsignelse« – med min kære mormors nydelige håndskrift. Jeg holdt meget af min mormor. Men i årevis har jeg haft lyst til at smadre den!

Præstationskrav

For den symboliserede for mig en forventning om præstation. En uopnåelig forventning – en forventning om at være til velsignelse for andre

såvel som for Gud. Vi kan så let komme til at tro, at det hele *kun* afhænger af os og vores arbejdsindsats, vores formåen! Med risiko for at vi kommer til at overvurdere vores egen indsats på godt og ondt.

Et Guds mirakel

Jesus fortæller en lignelse¹ om en mand, der går ud og sår. Han aner ikke, hvordan det sker, men alligevel spirer og gror kornet i jorden og vokser op og bærer frugt. Deri ligger, at væksten er noget underfuldt, ja ligefrem en hemmelighed, som bonden ikke kan gennemskue. Men selvom han ikke kan gennemskue, hvordan det sker, sker det.

For det, der sker i Guds rige, er underfuldt og skjult for mennesker. Det er underfuldt – det er et Guds mirakel. Jesus tegner et billede af Guds rige, som er fuldt af håb og sætter os fri. Fri fra at opfatte »Vær en velsignelse« som en tung og urimelig byrde, og fri til at høre det som en opmuntring og en invitation til at gå ud og sprede Gudsrigets sædekorn.

Nu ville jeg ønske, at jeg ikke havde smadret platten ...